

SODBA ŠKRABLIN ZOPER REPUBLIKO SLOVENIJO

SVET EVROPE

EVROPSKO SODIŠČE ZA ČLOVEKOVE PRAVICE

TRETJA SEKCIJA

(Pritožba št. 25053/02)

SODBA

STRASBOURG

13. april, 2006

Ta sodba bo postala pravnomočna pod pogoji, navedenimi v členu 44 § 2 Konvencije. Možna je uredniška revizija.

V zadevi Škrablin proti Republiki Sloveniji, je Evropsko sodišče za človekove pravice (Tretja sekcija) v senatu, ki so ga sestavljali:

G. J. HEDIGAN, Predsednik

G. B.M. ZUPANČIČ,

Ga. M. TSATSA-NIKOLOVSKA,

G. V. ZAGREBELSKY

G. E.MYJER,

G. DAVID THOR BJÖRGVINSSON,

Ga. I. ZIEMELE, sodniki,

in G. V.BERGER, kot sodni tajnik Sekcije

na zasedanju za zaprtimi vrati 23. marca 2006 ,

izreklo naslednjo sodbo, ki je bila sprejeta istega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva izvira iz pritožbe (št. 25053/02) zoper Republiko Slovenijo, ki jo je slovenski državlján, g. Robert Škrablin (»pritožnik«), vložil na Sodišču v skladu s členom 34 Konvencije za zaščito človekovih pravic in temeljnih svoboščin (»Konvencija«) 24. junija 2002.

2. Pritožnika je zastopala odvetniška pisarna Verstovšek. Slovensko vlado (»Vlada«) je zastopal njen zastopnik, g. L. Bembič, generalni državni pravobranilec.

3. Pritožnik v skladu s členom 6 § 1 Konvencije zatrjuje, da je bilo trajanje postopka pred domačim sodiščem, v katerem je bil udeležén kot stranka, predolgo. Po vsebini se je prav tako pritožil zaradi pomanjkanja učinkovitega pravnega sredstva v zvezi s predolgim trajanjem postopka (Člen 13 Konvencije).

4. Dne 7. septembra 2004 je Sodišče sklenilo, da bo Vladi posredovalo pritožbo

glede dolžine postopka in pomanjkanja učinkovitega pravnega sredstva s tem v zvezi. V skladu s členom 29 § 3 Konvencije je hkrati sklenilo, da je pritožba dopustna in utemeljena.

DEJSTVA

5. Pritožnik je bil rojen leta 1967 in živi v Šoštanju.

6. Dne 14. septembra 1993 se je pritožnik poškodoval v nesreči pri delu.

Pritožnikov delodajalec je bil zavarovan pri zavarovalni družbi ZT.

7. Dne 5. januarja 1995 je pritožnik sprožil pravi postopek pred Okrožnim

sodiščem v Celju zoper zavarovalnico ZT in zahteval odškodnino v višini

6.500.000,00 tolarjev (približno 27.000 evrov) za poškodbe, ki jih je utrpel.

Med 6. novembrom 1995 in 3. marcem 1998 je pritožnik vložil tri pripravljalne spise in/ali dodatne dokazne predloge.

V tem času je vložil tri zahtevke za določitev naroka za obravnavo.

Nobena od obravnav, ki sta bili opravljeni 24. marca in 9. aprila 1998, ni bila preložena na zahtevo pritožnika.

Sodba, s katero je bilo delno ugodeno pritožnikovemu zahtevku, mu je bila vročena 18. maja 1998.

8. Dne 29. maja 1998 se je pritožnik pritožil na Višje sodišče v Celju. Prav tako se je pritožila tudi ZT.

Dne 14. januarja 1999 je sodišče ugodilo pritožbi ZT in vrnilo zadevo v ponovno obravnavo na sodišče prve stopnje.

Sodba je bila 29. decembra 1999 vročena pritožniku.

9. Med 10. januarjem 2001 in 27. februarjem 2001 je pritožnik vložil sedem pripravljalnih spisov. V tem času je vložil tudi dva zahtevka za določitev naroka za obravnavo.

Od treh obravnav med 11. aprilom 2000 in 23. januarjem 2001 ni bila nobena preložena na zahtevo pritožnika.

Med postopkom je sodišče imenovalo sodnega izvedenca za varstvo pri delu.

Na zadnji obravnavi je sodišče sklenilo, da izda pisno sodbo. Sodba, s katero je bilo delno ugodeno pritožnikovi zahtevi, je bila 5. marca 2001 vročena pritožniku.

10. Dne 16. marca 2001 se je pritožnik pritožil na Višje sodišče v Celju. Prav tako se je pritožila tudi ZT.

Dne 9. maja 2002 je sodišče delno zavrnilo pritožbi in sprejelo nov sklep o stroških in izdatkih postopka.

Sodba je bila 23. maja 2002 vročena pritožniku.

11. Dne 3. junija 2002 je pritožnik vložil pritožbo na Vrhovno sodišče v zvezi s pravnimi vprašanji. Pritožbo je vložila tudi ZT.

Dne 23. oktobra 2003 je sodišče zavrnilo pritožbi.

Sodba je bila 24. novembra 2003 vročena pritožniku.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV ČLENOV 6 § 1 IN 13 KONVENCIJE

12. Pritožnik se je pritožil zaradi predolgega trajanja postopka. Skliceval se je na Člen 6 § 1 Konvencije, ki določa:

»Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih..... v razumnem roku odloča sodišče.«

13. Pritožnik se je po vsebini tudi pritožil, da so bila notranja pravna sredstva, ki so na voljo za predolge pravne postopke v Sloveniji, neučinkovita. Člen 13 Konvencije se glasi:

« Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to Konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi, če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti.«

A. Dopustnost

14. Vlada se je sklicevala, da niso bila izčrpana domača pravna sredstva.

15. Pritožnik je izpodbijal to navedbo in izjavil, da dosegljiva pravna sredstva niso bila učinkovita.

16. Sodišče ugotavlja, da je obravnavana pritožba podobna zadevama Belinger in Lukenda (Belinger proti Sloveniji, št. 42320/98, 2. oktober 2001, in Lukenda proti Sloveniji, št. 23032/02, 6. oktober 2005). V teh zadevah je Sodišče zavrnilo ugovor Vlade o neizčrpanosti domačih pravnih sredstev, ker je ugotovilo, da pravna sredstva, ki so bila na voljo pritožniku, niso bila učinkovita. Sodišče opozarja na ugotovitve v zadevi Lukenda, da predstavlja kršitev pravice do sojenja v razumnem roku sistemski problem, ki izhaja iz neustrezne zakonodaje in neučinkovitega delovanja sodnega sistema.

17. V zvezi z obravnavano zadevo Sodišče ugotavlja, da Vlada ni posredovala nobenih prepričljivih dokazov, zaradi katerih bi moralo Sodišče to zadevo obravnavati drugače od uveljavljene sodne prakse.

18. Sodišče nadalje ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena v smislu člena 35 § 3 Konvencije. Prav tako tudi ni nedopustna iz katerihkoli drugih razlogov. Zato je pritožbo razglasilo za dopustno.

B) Utemeljenost zadeve

1. Člen 6 § 1

19. Obdobje, ki ga je treba upoštevati, se je začelo 5. januarja 1995, ko je pritožnik sprožil pravdni postopek na Okrožnem sodišču v Celju in se je končalo 24. novembra 2003, ko je bila sodba Vrhovnega sodišča vročena pritožniku. Obdobje, ki ga je treba upoštevati, je torej trajalo več kot osem let in deset mesecev na petih stopnjah sojenja.

20. Sodišče ponovno poudarja, da je treba razumnost trajanja postopka ocenjevati glede na okoliščine zadeve in ob upoštevanju naslednjih meril: zapletenosti zadeve, ravnanja pritožnika in vpletenih oblasti ter presoje, kolikšen je bil pomen sporne zadeve za pritožnika v sporu (gl. med številnimi drugimi viri, Frydlender proti

Franciji, [GC], št. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

21. Po preučitvi vsega predloženega gradiva in v skladu s sodno prakso Sodišče ocenjuje, da je bilo trajanje postopka v obravnavani zadevi predolgo in zato ne izpolnjuje zahteve po »razumnem roku«.

Zaradi tega je prišlo do kršitve člena 6 § 1.

2. Člen 13

22. Sodišče ponovno poudarja, da člen 13 zagotavlja učinkovito pravno sredstvo pred domačimi oblastmi za zatiranje kršitev zahteve po sojenju v razumnem roku iz člena 6 § 1 (glej Kudla proti Poljski, [GC], št. 30210/96, § 156, ECHR 2000-XI). Ob tem poudarja, da so bili ugovori in trditve, ki jih je navedla Vlada, že zavrženi v prejšnjih zadevah (glej Lukenda, naveden zgoraj), zato ne vidi razloga, da bi v obravnavani zadevi sprejelo drugačno odločitev.

23. Zato Sodišče meni, da gre v obravnavani zadevi za kršitev člena 13 zaradi pomanjkanja pravnega sredstva v domačem pravu, s katerim bi pritožnik mogel pridobiti odločbo, ki bi potrdila njegovo pravico do sojenja v razumnem roku, kot to določa člen 6 § 1.

II. UPORABA ČLENA 41 KONVENCIJE

24. Člen 41 Konvencije določa:

» Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve Konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje«.

A. Škoda

25. Pritožnik je zahteval 20.000 evrov (EUR) za nepremoženjsko škodo.

26. Vlada je odškodninskemu zahtevku oporekala.

27. Sodišče meni, da je pritožnik gotovo utrpel nepremoženjsko škodo. Na pravični podlagi mu sodišče po tej postavki prisoja 1.200 EUR.

B. Stroški in izdatki

28. Pritožnik je zahteval tudi približno 1.230 EUR za stroške in izdatke postopka pred Sodiščem.

29. Vlada je zahtevku oporekala po višini.

30. Glede na sodno prakso Sodišča je pritožnik upravičen do povrnitve stroškov in izdatkov le, če dokaže, da so dejansko in nujno nastali in so bili razumni glede na celoten zahtevek. Sodišče ugotavlja, da so pritožnikovi odvetniki, ki so zastopali pritožnika tudi v zadevi Lukenda (glej zgoraj), vložili skoraj 400 pritožb, ki so razen drugačnih dejstev v bistvu enake kot obravnavana pritožba. Zato Sodišče v obravnavani zadevi ob upoštevanju podatkov, s katerimi razpolaga, in gornjih

meril ocenjuje, da je pritožniku razumno prisoditi znesek 1.000 EUR za stroške postopka pred Sodiščem.

C. Zamudne obresti

31. Sodišče ocenjuje, da je primerno, da se zamudne obresti obračunajo po mejni posojilni obrestni meri Evropske Centralne Banke, ki se ji dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. razglaša, da je pritožba dopustna;
2. razsoja, da je prišlo do kršitve člena 6 § 1 Konvencije;
3. razsoja, da je prišlo do kršitve člena 13 Konvencije;
4. razsoja,
 - (a) da mora tožena država pritožniku v roku treh mesecev od dne, ko postane sodba v skladu s členom 44 § 2 Konvencije pravnomočna, plačati 1.200 EUR (tisoč dvesto evrov) za nepremoženjsko škodo in 1.000 EUR (tisoč evrov) za stroške in izdatke, skupaj z vsemi morebitnimi pripadajočimi dajatvami;
 - (b) da se na navedene zneske od dneva, ko poteče rok navedenih treh mesecev, do plačila obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka stopnji posojilne obrestne mere Evropske Centralne Banke za vse zamujeno obdobje, z dodanimi tremi odstotnimi točkami;
5. zavrne v preostalem delu pritožnikov zahtevek po pravičnem zadoščenju.

Napisano v angleškem jeziku ter posredovano v pisni obliki 13. aprila 2006, v skladu s členom 77 §§ 2 in 3 Pravil Sodišča.

Vincent BERGER John HEDIGAN
Sodni tajnik Predsednik